

nærmere Overvejelse. Om der bliver Fred, inden Finansaaret begynder, om der bliver Fred i Finansaaret eller ikke, skal jeg ikke udtale nogen Mening om. Jeg tror, vi alle gør rettest i ikke at komme med nogen Meningsstilkendegivelse herom i den danske Rigsdag, og jeg mener egentlig ogsaa, det ærede Medlem var enig i, at det kan vi ikke udtale os videre om. Men jeg raader til, at man her overhovedet holder dette ganske udenfor Spørgsmaalet, om man vil vedtage disse Forslag eller ej, thi de 200 Mill. Kr., som her kræves, vil i alt Fald blive nødvendige i det næste Finansaar. Det tror jeg dog, at man, saaledes som Forholdene ligger, kan indestaa for.

Hvad er det for Udgifter, der kan gaa saa betydeligt ned, og hvad er det for Udgiftsførelser, vi paa den anden Side maa regne med? Det ærede Medlem fra Æbeltoft sagde, at der var Mulighed for at indskrænke de militære Udgifter, og det ærede 5te Medlem for Hovedstaden (Sigvald Olsen), der talte paa Socialdemokratiets Vegne, sagde, at han sluttede sig hertil, idet han for det første mente, at Sikringsstyrken vilde kunne hjemsendes eller opløses, og desuden var stemt for overhovedet at faa de militære Udgifter nedsat. Hvad det sidste angaar, har det Parti, jeg tilhører, jo altid ønsket de militære Udgifter nedsat, men det ærede Medlem ved lige saavel som jeg, at nu er der en Gang visse Love, og at disse maa overholdes, og at vi ikke uden Tilslutning af et Flertal i begge Ting kan ændre Militærlovene i Øjeblikket. Altsaa, de Love, der bestaar, maa vi rette os efter. Om nu Sikringsstyrken kan hjemsendes eller ikke, skal jeg ikke komme ind paa, men selv om den kunde hjemsendes, maa jeg fastholde, hvad jeg udtalte ved Finanslovens Forelæggelse, at de Militærudgifter, vi nu har, ikke kan bringes ned til Niveaueet fra 1914, saa længe der er en saadan Prisstigning som den, vi i Øjeblikket har her i Landet. Naar man maa vente — og det tror jeg for Resten ogsaa, det ærede Medlem fra Æbeltoft sagde —, at denne Prisstigning ingenlunde vil høre op i 1919, maa man regne med, at de ca. 30 Millioner, vi kunde nøjes med til Militærudgifter, før Verdenskrigen udbrød, snarere vil blive 60 Millioner, selv om vi kan hjemsende det Mandskab, som nu er indkaldt som overordentlig Foranstaltning. En Soldat vil koste mere i 1919, end han gjorde i 1914, og den militære Hest vil ikke blive billigere, end den

civile Hest er, selv om Verdenskrigen opfører. Jeg vil imidlertid indrømme, at der her kan spares noget.

Men naar vi gaar videre, ser vi jo, at den høje Rigsdag for ganske nylig har vedtaget Dyrtidstillæg og Løntillæg til Statens Tjenestemænd til et Beløb af omtrent 95 Mill. Kr., som sandelig ikke kan afholdes af de løbende Indtægter. Desuden har min Kollega, Indenrigsministeren, nylig forelagt Forslag til Smørloy, Kødlov o. s. v. Blot paa disse Forslag var der jo en Udgift af 55 Mill. Kr. Saa er der Udgifterne til Arbejdsløsheden, som slet ikke vil høre op, overhovedet en talrig Række af Udgifter, fremkaldt af Dyrtiden, ved overordentlige Foranstaltninger. Alle-rede disse vil beløbe sig til mange, mange Millioner. Men dertil kommer, at i samme Øjeblik, der bliver Mulighed for, at offentlige Arbejder kan sættes i Gang paa en Maade, som det nu ikke kan lade sig gøre, fordi Materialier mangler, vil der komme en Række Fordringer fra alle Sider om; at det, som har været udskudt, skal paa-begyndes, og jeg kan ikke se andet end, at man maa imødekomme disse Fordringer. Det vil af to Grunde være nødvendigt, fordi man paa den ene Side derved hindrer den Arbejdsløshed, som er kostbarere og mere demoraliserende end noget andet, og fordi det paa den anden Side vil være nødvendigt for Samfundets Trivsel overhovedet at sætte en Række Arbejder i Gang. Tag Havnespørgsmaalet: Tror De ikke, at i samme Øjeblik, som der bliver Mulighed derfor, rejser Spørgsmaalet om Vestkysthavnene sig med den største Kraft? Tag Statsbanerne, med hvad der kræves af Udgifter til Materialier, Nyanlæg o. s. v. Fra alle Sider kommer der jo til Staten, gennem Bladene, gennem Foredrag o. s. v., Anmodninger fra Institutioner af den mest forskellige Art om Udvidelser med kostbare Anlæg.

Alt dette vil man være nødt til at skaffe Penge til. Jeg har derfor anslaaet vort Budget efter Krigen til mindst 200 Millioner Kr. som Balance mellem Indtægt og Udgift, men man skal ikke trykke stærkt paa mig for at faa mig til at udtale, at jeg tror, Beløbet er for ringe, naar jeg siger 200 Mill. Vi kommer meget snarere til en Udgift af 250 Mill. Kr. om Aaret, og dette kræver en Kassebeholdning, som maa skaffes til Veje, og som det vilde være overordentlig heldigt, om det var muligt for en stor Del at skaffe til Veje ved de